

หัวข้อ : ตายละวา.

นำเสนอเมื่อ : 1 ธ.ค. 2552

บุญลอย นั่งมองแก้วเหล้าของเขาอย่างเหม่อลอย อย่างน้อยครึ่งชั่วโมงผ่านไป สมโชค..หนุ่มใหญ่ขี้เล่น อารมณ์ดี สังเกตเห็นพฤติกรรมของเขาโดยตลอด จึงเดินเข้าไปหาบุญลอย แล้วฉวยแก้วเหล้าของเขาที่วางอยู่บน ขันดื่มรวดเดียวหมดแก้ว บุญลอยตกใจร้องไห้ฟูมฟาย

บุญลอย : อ้าว .. ทำไม่เป็นอย่างนี้ล่ะพี่
สมโชค : เฮ้ย ! พี่ล่อเล่นเฉยๆนา เรื่องจิบจ้อยแค่นี้ ถึงกับร้องไห้เป็นเด็กไปได้
โธเอ๊ย..ไม่เทาไรหรือก เตียวพี่ซื้อคืนให้สองแก้วเลย.. เอา!

บุญลอย : เปล่า มันไม่ใช่อย่างนั้น

สมโชค : อ้าว ! แล้วมันเรื่องอะไรกันล่ะ

บุญลอย : มันเป็นเรื่องเศร้า และโชคร้ายซ้ำซากของผม

สมโชค : ไหนเล่าไปซิ.. ช่วยกันได้ จะได้ช่วยกัน

บุญลอย : คือว่า วันนั้นมันเป็นวันแห่งความโชคร้ายของผม ผมตื่นนอนหุสสาย
เลยไปประชุมนัดสำคัญไม่ทัน ทำให้เจ้านายโกรธมากถึงกับไล่ออกจากงานทันที
ผมจะกลับบ้านแต่พบว่า รถของผมที่จอดอยู่ในที่จอดรถหายไปอีก
ผมจึงนั่งแท็กซี่ไปแจ้งความ แต่ดันลืมกระเป๋าใส่ต่างหูไปบนรถแท็กซี่อีก
พอลงมาถึงบ้าน ปรากฏว่าบ้านผมถูกไฟไหม้เป็นถาวรไปหมด
ผมไม่เหลืออะไรเลย ผมไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปทำไม
ผมจึงมาที่ร้านเหล้านี้ สั่งเหล้ามาแก้วหนึ่ง.....
แล้ว.....แล้ว.. ผมก็ผสมยาพิษเขาไป เตรียมจะดื่มเพื่อฆ่าตัวตาย
แต่ผมเกิดรู้สึกหวั่นไหว.. พอตีพีเดินเขามา ยกแก้วนั้นขึ้นดื่มจนหมดเลย

สมโชค : จากกกกกกกกก!!!!!!!